

HOSPITAL

-Hola, bon dia. No, que, em venia a operar del càncer de mama.

De fet, aquesta gent són molt organitzats i ja m'esperaven. Al primer moment ens van fer passar a una saleta d'espera plena de cadires, amb una taula rodona i amb una tele funcionant.

Ens van cridar al cap d'uns deu minuts i ens van acompanyar a l'habitació. I em va semblar que quan estàvem una mica distrets, zas! Van tancar la porta i ens hi van deixar dins....

És clar, no hi havia per què estranyar-se de res, al cap i a la fi jo hi anava per ser operada. I com que, no és per dir-ho, però sóc bastant endreçada, aquell temps mort va ser la meva oportunitat d'or per desfer la meva maleteta, com si fos de partera, però que no era de partera, sinó de futura "operada" i posar-ho tot ben arregladet dins l'armari.

Quan ja gairebé ho tenia tot a lloc, va entrar una senyora, bé una treballadora de l'hospital, perquè anava de blanc, i que per cert era molt amable i em va dir que ja em podia posar amb roba de llit, i que venia a afaitar-me.... Cóm? A afaitar-me què?, per què és clar, quan vas a parir, no en tens cap dubte, però al que jo anava no era precisament a parir... Ai! Que sóc ruca! Les aixelles, és clar! -Em va dir ella molt amablement. I jo li vaig contestar que aquesta feina ja l'havia feta a casa. (La veritat és que no tinc gaire per afaitar d'enlloc...).

Quan ja estava tota bufona amb la meva camisa de dormir, va entrar una infermera i em va treure sang. A aquests llocs no paren de demanar i de fer... i tu, de deixar-te fer... vès quin remei!)

El meu marit i jo anàvem parlant, poc, la veritat, perquè estàvem nerviosos i distreïem el temps com podíem. També llegíem, en fi, una mica de tot. Aviat em van venir a veure gairebé tota la família. Jo de vegades penso que nosaltres devem semblar com aquestes famílies d'ètnia gitana que quan hi ha un malalt ho deixen tot i se'n van tots cap a l'hospital i gairebé s'hi instal·len... Però com que no és per dir-ho, però som bastant discrets i ens sabem comportar, em feien una estona de companyia i després marxaven. Bé jo ho recordo més o menys així, perquè tinc una mica de garbuix memorístic de tot plegat d'aquests dies.

El cert és que em va fer molta il·lusió que ens vinguéssin a fer costat en aquells moments en que vols fer el cor fort i fas veure que no passa res, que estàs la mar de

tranquil i serè, però la veritat es que, sí que passa i necessites molt el caliu de les persones que t'estimen.

Al vespre quan ja era fora el meu marit i tot, em van donar un platet de pasta de sopa i un vàlium perquè em “comencés a relaxar” i així li anés millor a l'anestèsista, així m'ho van vendre, i jo obedient, me'l vaig prendre sense piular, i l'infermera em va dir que al matí següent me'n donarien un altre perquè encare estigués més i més relaxada.

Ja som a l'endemà al matí. Abans de les set va venir una infermera a donar-me un altre vàlium, per allò que ja us vaig explicar dels senyors anestèsistes. ¡Ostres hi ha gent que son molt senyors per treballar! -Vinga, relàxi'm la malalta que no estic per massa brocs ni per massa feina... (vaig pensar entre mi), però, calladeta i, altre cop, vàlium cap dins.

Al cap d'una estona va venir un dels doctors que participaven en la intervenció per fer-me fotos del “gangli sentinella” (-Ho sabieu que tenim “ganglis sentinella?

-Quin bon sentinella, -vaig pensar jo- -que a la que et descuides t'endinya un càncer! En fi... però no es tractava ni de discutir, ni d'irritar-se amb la pròpia anatomia, si te l'havia fet. I encara menys de molestar al doctor en res, que al cap i a la fi, ell no en tenia cap culpa, i només treballava per mi, per tractar de minorar i esmenar el que la meva naturalesa havia esgavellat.

O sigui que sense ni piular, em vaig posar la bata a sobre la camisa que m'havien donat a l'hospital, francament, no tan mona com les meves, però pràctica per tots aquests afers. I quan ja quasi sortíem de l'habitació i vaig notar que m'agafava fred, li vaig demanar al metge si no li feia res que agafés un xal per sobre la bata, ja que sóc una mica, bé, bastant fredolica. Em va dir que per descomptat que no faltava més!

I ja ens tens en “comitiva” per aquells llargs passadissos de l'hospital, i jo mig grogui pels dos vàliums, i per la por que tenia de veure què em farien. Això sí, intentava caminar lleugera, al costat d'ell, del meu metge, que val a dir-ho era molt atent, i per mi el millor home del món en aquells moments ja que estava treballant per la meva salut malparada.

No sé quina fila deuríem fer. Ell bona, per descomptat, però una servidora, amb la camisa, la bata i el xal al damunt.... Espero que donés la imatge d'un saber estar, d'una certa “elegància despreocupada”, com si diguéssim. És clar que l'elegància era l'últim que em podia amoïnar en aquells moments...

Vam arribar a la “sala de proves” i em van fer estirar en una llitera, sense bata i sense xal, només amb la camisola del clínic. Llavors amb molta cura em va explorar la

mama en qüestió, i quan va detectar l'intrús me'l va punxar, amb molt de compte, val a dir-ho, i jo vaig pensar:

- Ja ha començat la festa...

Després de la punxada em va dir el metge que m'havia de fer un massatge durant deu minuts, jo mateixa per tal de que s'escampés el líquid per dins i així poder localitzar el primer "gangli sentinella" (es veu que en tenim més d'un). En aquell moment recordo que em va sobtar una mica que el massatge me l'hagués de fer jo, ¿no era ell el metge? Però en fi, deuen ser coses del protocol.

Mentre em feia el massatge, em va passar pel cap que estava a punt de delatar el pobre gangli innocent, tot i que de seguida em vaig adonar que no era pròpiament una delació, ni ell era tant innocent, al cap i a la fi, el primer que m'havia fallat era ell. I ara, si havia de pagar, pagaria.

Passats aquests deu minuts va començar la sessió de fotos: Em van fer posar dreta amb el pit en qüestió arpenjat a una mena de pantalla que sortia d'una mena de columna i anaven mirant per dos monitors que hi havia al darrera meu i que jo veia de cua d'ull. Llavors ja hi havia el metge i un altre facultatiu, i es deien:

-Ara, sí.

-Compte, no moguis.... -Fes-ne una altre..

I crec jo, que foto va i foto ve... Això en sí no va ser gaire marejador tot plegat, encara que jo ja estava mig marejada per dins, pels vàliums i pel que pensava que m'esperava.

Mentrestant, el metge m'anava explicant que eren unes proves molt necessàries perquè localitzaven exactament la situació del tumor, i la del gangli i així, gràcies a això el doctor que m'havia d'operar veia exactament per on havia d'obrir. I per si no m'ho hagués cregut, em va pintar amb un retolador, que no era un retolador, una mena de diana sobre el pit i uns puntets sota l'aixel·la. I ja vam poder anar altre cop a l'habitació a esperar l'hora de la intervenció.

Un cop a l'habitació, la infermera em va dir que tenia prou temps per dutxar-me, i esperar "tranquil·lament" que em vinguessin a buscar.

Últimament tothom em recomana que m'agafi les coses "tranquil·lament":Quan em van donar el diagnòstic, precisament era el dia abans de començar la Setmana Santa, i la doctora que havia analitzat el "bulto" em va dir:

-Sí, és càncer, però no s'amoïni. Vosté ara se'n va de vacances tranquil·lament i passada la Setmana Santa posa fil a l'agulla...

Creieu que pots agafar-te unes vacances amb gaire tranquil·litat quan t'acaben de diagnosticar una malaltia d'aquest tipus?... En fi, és clar que tothom ho diu amb la millor intenció....

O sigui, que, em vaig dutxar i em vaig estirar al llit “tranquil·lament” a esperar que truquessin a la porta per dur-me a la sala d'operacions...

Efectivament, a les 11 en punt tal com m'havien dit es van presentar dos portalliteres i no puc recordar si també venia el metge que m'havia punxat, els valiums feien bé la seva feina, i em van indicar amablement com m'havia de “vestir”, més aviat desvestir, per baixar-me a quiròfan.

Vaig fer tal com em van manar, i em van fer pujar a la llitera, i vam iniciar una altra vegada “la comitiva” cap al quiròfan, aquest cop una comitiva més completa que la de bon matí: Els dos portalliteres, una servidora, el meu marit, el meu fill gran i dues de les meves cunyades, si malament no recordo.

Ens vam entaforar tots a l'ascensor i cap abaix amb unes cares de circumstàncies, sobretot la família, que ja us podeu imaginar. La meva cara crec que ja era mig d'aquest món i mig de l'altre. Em van fer petons abans que se m'emportessin i d'ells ja no en recordo res més fins que em van tornar a l'habitació un cop operada.

Bé, recordo el moment de sortir del quiròfan vagament. I que tots amb un gran somriure em deien:

-Ja ha passat!

-I jo pensava:

-No n'hi ha per tant, si acabo d'entrar...

És clar, en aquell moment no era conscient que aquell “moment” per mi, per ells havien estat 6 hores... O sigui que, potser tenien raó de fer aquelles cares d'entre alegria i uff!, ja ha passat el susto!

El moment d'entrar-me a l'habitació i posar-me al llit, els veia com si fossin lluny i a prop al mateix temps, sentia al meu voltant, com una “nebulosa” i jo només amb ganes de dormir. Em sembla recordar, això sí, que hi havia moltes cares, molt de moviment, però francament no vull dir els noms de ningú, perquè res més lluny de la meva intenció de ferir alguna susceptibilitat, i de ben segur que en feriria moltes perquè tinc molt confós tot el que va passar en aquells moments. I els estic tan agraïda a tots i tan feliç de sentir-me tan estimada que seria una pena ara “ficar la pota” i que a la propera operació (Déu no ho vulgui!) no tingués públic.

I el que són les coses: Jo recent operada, la família anant arribant per preguntar per mi i la meva preocupació més gran era perquè havia “perdut” les calces i no me’n sabia avenir. Estava ben amoïnada i només pendent d’això... No va ser fins al cap d’uns dies que pensant, pensant vaig deduir que, quan em van conduir al quiròfan ja no les portava perquè m’havien fet vestir amb aquella bateta tan mona d’operar-se i és clar, no deuen voler res a sota.... Vés, quines preocupacions més absurdes que tenim de vegades les persones en moments tant crucials per la pròpia vida...

* * * * *

A poc a poc va anar desfilant tothom, alleujats per haver sortit del “tràngol” gros de la intervenció i ens vam quedar el meu marit i jo solets.

Però a última hora encara va venir a veure’m la senyora que durant anys portava cuidant la meva mare, que és molt bona dona. I just en aquell moment em van portar el sopar: un platet de sopeta lleugera. Jo no tenia gaire gana, però ella molt amablement se’m va apropar, em va posar el tovalló i em va anar donant tota la sopeta fins l’última cullerada, i qualsevol li deia que no, jo que sabia quina mena d’experta que era en fer menjar la meva pobra mare, vaig pensar:

-Nena, endrapa i calla, perquè sino això sera una “epopeia”.

I així ho vaig fer. Quan vaig acabar ella molt satisfeta va dir:

-Veu que bé, dona? S’ho ha menjat tot...

I llavors es va quedar una estoneta més a fer-nos companyia al meu marit i a mi mentre anava mirant una revista del cor que algú havia portat. Cap a les deu del vespre la dona va considerar que ja havia complert amb escriure i ens va deixar sols.

El meu marit i jo ens vam mirar cansats però contents i ens vam disposar a descansar cadascú al seu “llit”, a veure com passàvem la primera nit.

Em sembla recordar que vam passar la nit força tranquil·la, això si, amb entrades i sortides d’infermeres canviant els sèrums i mirant el “Redon”.

El “Redon”. Ui el Redón... Me’n parlaven com si fos el més natural del món, com si jo sempre hagués viscut amb un Redon... Pels que no ho sàpiguen, el Redon és una mena d’ampolleta que et penja d’un foradet que t’han fet al cos. En el cas de les operades de mama, ens penja de l’aixel·la del braç de la mama operada, mitjançant un tub de plàstic, que està connectat a aquest foradet que us deia, i que t’han deixat perquè vagi sortint la “porqueria” i la sang que va sortint després de l’operació, i allà on vas tu, hi va el Redon

penjant... i tu controlant que no s'enganxi enlloc, aquell apèndix estrany que durant uns dies formarà part de tu. Però amb el Redon la feina de debò la tenen els professionals. Es passaven el dia controlant la la quantitat de “producció”. Si n'hi ha molta diuen que és un “Redon productiu”, quan ja no és gaire “productiu” vol dir que la cosa va bé, em penso que deu anar per aquí la història, i que aviat anirà cap a casa.

Tornant al que deia de la primera nit, una de les vegades que va entrar l'infermera jo vaig demanar per anar al lavabo, i el meu marit va intentar aixecar-se per ajudar-me, però la infermera li va dir:

-Vostè quiet on és!

Amb aquella autoritat tan peculiar que tenen les infermeres quan estan de servei a l'hospital. I és clar, el meu marit va continuar al llit sense “piular” i la noia em va acompanyar a fer un riuet, el segon després de la operació ja que per fer el primer em van haver de sondar... Que per cert, això que et sondin no és tan terrible com jo em pensava, i t'ajuda molt quan no hi ha manera “d'engegar” per tu mateixa...

Bé així vam passar aquella primera nit, com deia, amb entrades i sortides de les infermeres però força tranquil·la per ser la primera després de l'operació.

L'endemà aviat va començar la desfilada d'amics i coneguts per veure'm, i desitjar-me un ràpid restabliment de la salut i la normalitat en la meua, i en les nostres vides.

Fa molta il·lusió que et vinguin a veure i es recordin de tu quan estàs passant un mal tràngol. I, de fet, quan et treuen un càncer, és un tràngol gros, tant pel malalt i la família com pels amics que t'estimen... I com que gràcies a Déu tenim molts amics que ens estimen, doncs el cert és que no vam parar de tenir visites i més visites els tres o quatre dies que vaig passar a l'hospital...

Jo havia dit bastant als amics i amigues que potser el primer dia era millor que no vinguessin o que preguntessin a la família si estava “visitable”. Però tornant a allò que us deia abans que un càncer impressiona bastant, gairebé tots els amics i amigues i família i coneguts van preferir venir personalment a comprovar el meu estat i van anar desfilant l'un rera l'altre sense excepció per encoratjar-nos i desitjar-nos sort.

No recordo el número exacte de visitants, en tots els dies d'estada., però en van ser molts. Sí que recordo que un dia em vaig adormir durant la visita d'algú perquè estava molt esgotada i espero que aquest algú no s'ho prengué malament o com una descortesia....

El cert és que tot i que fa molta il·lusió veure't tan recolzat i estimat sobretot en els moments difícils de la vida, en aquella circumstància no estava gaire en condicions de

correspondre a aquella allau de visites i més visites, i ara ja passat el temps i des d'aquestes pàgines els dono a tots i a totes les gràcies de tot cor per haver estat al meu costat d'una manera tan càlida i fidel. I els presento les meves disculpes per aquell atac de son irresistible que es va apoderar de mi aquella tarda. Les presento amb plural perquè, quan vaig obrir els ulls eren vàries les persones que estaven assegudes contemplant-me...

I així, com tot arriba en aquesta vida, també va arribar el dia d'abandonar l'hospital, i francament, tot i que tenia moltes ganes d'anar a casa per començar una "vida normal"... (-Ha!Una vida "normal" quan t'espera la quimio....) em van agafar tots els mals quan el doctor em va dir que ja podia marxar..... -Però "Com" podia marxar a casa si estava marejada com una sopa, i no podia donar tres passes seguides sense agafar-me? ...

Llavors, vaig mirar el metge amb la millor cara de pena que vaig poder i gairebé amb les llagrimes als ulls li vaig manifestar que no em veia en cor de tornar a casa..... El doctor es va compadir de mi i em va donar un dia més d'estada a l'hospital, per tal de que me n'anés una mica més refeta i valenta. Primer semblava que no veia clar allargar la meva estada, els deuria fer falta el llit, però, de seguida, em va dir que em deixava un parell d'hores perquè m'ho rumiés i que jo mateixa decidís....

El cas és que jo ho tenia tan clar, que, al cap de deu minuts i ja refeta de l'ensurt del meu "desnonament" de l'hospital, vaig anar a parlar amb el doctor i li vaig manifestar molt segura que me n'aniria l'endemà.

I així va ser. Al llarg de tot el dia em vaig anar mentalitzant i agafant ànims per enfrontar-me de nou a la vida exterior. Quan passes un tràngol d'aquesta mena, bé al menys a mi em passa, entre l'abans i el després de l'operació encara que només hagi passat una setmana, sembla que hagin passat mesos...

Bé, el que deia, l'endemà em vaig llevar d'hora, em vaig dutxar, guardar les quatre coses a la maleteta i cap a casa tant contenta...Com sempre també, molt ben acompanyada, la meva cunyada que no m'havia deixat cap dia sola a l'hospital, el meu marit, i un dels meus germans. És que a la nostra família funcionem així, sempre fem pinya... i en els mals moments, encara més.

El que va venir a continuació, allò d'integrar-se a la vida normal, seria molt llarg d'explicar.

Si voleu, ja us en faré un tros un altre dia, i us explicaré amb pèls i senyals tota la continuació del periple, si no és que us ha avorrit massa aquest relat. Perquè, francament, tot el que ve al darrera, de la quimio, la ràdio, la caiguda del cabell i altres floritures també dóna per unes quantes pàgines.

Però, en definitiva, és cert el que diuen les persones assenyades i experimentades, que tot es passa en aquesta vida, i de tot se'n surt, més bé o més malament, és clar, però jo hi afegeixo que, si s'hi pot posar una mica d'humor, sembla que el trangol no és de tan mal pair.

Maria Rosa